

alers Bestemmelse samt til Kirkens Lære og Tradition. Denne Erklæring blev da tilstillet ham. Fra Ministeriets Side har der ikke senere været Anledning til at foretage noget i denne Sag før i det nye forløbne Efteraar, da et nyt Andragende fra Sigbrændingsforeningen foranledigede en Henvendelse fra Justitsministeriet til Kirke- og Undervisningsministeriet om, hvorledes man vilde stille sig med Hensyn til dette Spørgsmaal. Svaret fra Kirkeministeriet var og maatte være det, at man ikke i Øjeblikket kunde udtale sig derom, men maatte indhente Erklæringer fra de geistlige Myndigheder om deres Stilling til Sagen, og at man skulde sætte dette i Gang. Det er nu sat i Gang, men selvfølgelig kunne Svarene ikke foreligge endnu, og før jeg har disse Udtalelser fra de kompetente Myndigheder om denne Begravelsesmaaades Forhold til Kirkens Lære og Tradition og om, hvorledes denne Begravelsesmaade nu opfattes af disse Myndigheder, kan jeg ikke udtale mig om, hvorvidt der fra Ministeriets Side vil blive ydet Medvirksomhed til en Forandring i den Ordning, som er den nu gældende, og om hvilke jeg før sagde, at det er den, at det ikke er Folketirkens geistlige tilladt at medvirke til denne Begravelsesmaade ved en kirkelig Funktion.

Beth: Det er i Lovforslagets § 2 foreskrevet, at før at Sigbrænding skal kunne finde Sted, skal der for den paagældende Person's Vedkommende foreligge en Tilkendegivelse af et Ønske om, at dette skal ske, et Ønske, som skal være udtrykt i Testamentsform. I saa Henseende giver Paragraffens Ord ikke Anledning til nogen Tvivl, og navnlig sige de jo meget bestemt, at et efterladt Brev eller deslige, hvilket andet skriftligt efterladt Ønske man nu vil tænke sig, kan der ikke tages Hensyn til. Kun til et, som foreligger i Testamentsform, altsaa er affattet og understrevet efter de for Testamenter gældende Regler, kan der her tages Hensyn. I saa Henseende er Lovforslaget tilstrækkelig klart. Derimod vil der opstaa et andet Spørgsmaal, og det er dette: Hvorledes skal der forholdes med en saadan Bestemmelse over for Stempeloven? Som bekendt er den nugældende Regel den, at der til Testamenter skal bruges et foreløbigt Stempel af 2 Kroner, for saa vidt det, der testes over, ikke antages at overstige en Værdi af 8000 Kr.; medens det foreløbige Stempel, naar andet er Tilfældet, skal være til 8 Kr.; bagefter bliver der saa Spørgsmaal som Efterstempling af Testamentet i Genhold til den Værdi, som viser

sig at falde i Arv efter Dødsfaldet. Om denne Værdi kan der naturligvis ikke blive Spørgsmaal her, men der bliver dog Spørgsmaal om, hvilket Stempel der skal benyttes ved en saadan testamentarisk Bestemmelse som den her omhandlede. Jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at vi kende endnu en Bestemmelse, nemlig den, som findes i Stempeloven af 19de Februar 1861 § 26, som faar, at en testamentarisk Bestemmelse fra den afdøde Mand om, at hans efterlevende Hustru skal hensidde i uskiftet Bo, skal stemples som Deklaration, altsaa til Takst 1 Krone. Der vil altsaa blive Spørgsmaal om, hvorvidt en saadan Bestemmelse som den, der her omhandles i Lovforslagets § 2, en Bestemmelse i Testamentsform fra den afdøde, om at hans eller hendes Sig skal brændes, skal stemples som Deklaration, maaste efter Analogi af den Regel, som jeg nævnte, og som findes i Stempelovens § 26, eller om den skal stemples paa anden Maade. Jeg tror, det vilde være nyttigt at undgaa senere Strid om dette Spørgsmaal — man ved jo, at der kan opstaa de mest minutiøse Stridigheder om Stempelspørgsmaal — ved at man indfører i Lovforslaget en Bestemmelse om, til hvilken Takst denne testamentariske Tilkendegivelse fra afdøde om, at hans eller hendes Sig skal brændes, skal stemples.

Forslagsstilleren (M. J. Larsen): Jeg kan kun udtale min Glæde over den højtærede Justitsministers Stilling over for Lovforslaget. Jeg har vel ikke fuldt saa megen Grund til at glæde mig ved den højtærede Kultusministers Udtalelser, men jeg vil dog tillade mig at opfatte disse Udtalelser saaledes, at der er Udsigt til, at Folketirkens Præster faa Lov til at medvirke i de her omhandlede Tilfælde. Det er jo ganske rigtigt, at efter den hidtil gældende kirkelige Ordning have Præsterne ikke Ret til at fungere, men det er heller ikke tvivlsomt, at Kirkebestyrelsen kan give dem Tilladelse hertil, hvilket jo har sin store praktiske Betydning, naar Forholdet er det, at selv om en Del Bisper og Præster nære Tvivl om Sigbrændingens Tilstedelighed fra et kirkeligt Synspunkt, saa er der mange andre geistlige, som have den modsatte Mening. Jeg skal her blot minde om, at da Sigbrændingsagen var for for Højesteret, blev det opløst, at af 13 geistlige, som paa Embedsvegne havde været foranledigede til at ytre sig om Sagen, havde 6 — 4 Bisper og 2 Provster — erklæret sig imod Sigbrænding, medens 3 Biskopper og 4 Provster klart havde udtalt sig for dens